І я не я, і ти мені не ти.
Скриплять садів напнуті сухожилля.
Десь грає ніч на скрипці самоти.
Десь виє вовк по нотах божевілля.
Бере голодну тугу — як з ножа.
Дзвенять світів обледенілі дзбани.
І виє вовк. І вулиця чужа
в замет сміється чорними зубами.
І виє вовк, ночей моїх соліст...
Заклацав холод іклами бурульок.
Вповзає вовк і тягне мерзлий хвіст,
в сузір'ї Риб вловивши кілька тюльок.
Ти, вовче, сядь. Ти на порозі ляж.
Ти розкажи свою пригоду вовчу.
А смушки скинь. Навіщо камуфляж?
Ти краще вий. А я собі помовчу.
Погрійся тут, моя нічна мано,
хоч ми із казки вибули за віком,
аж поки ранок в чорне доміно
зіграє з нами вогниками вікон.
Аж поки сонце перепалить пруг,
і сплачуть пітьму стріхи тонкосльозі...
Лежить овеча шкура завірюх...
і скімлить пес розумний на порозі...